

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кжж-08-000 018
Бања Лука, 17.7.2008. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједник вијећа, те судија Слободана Милашиновића, Горане Микеш, мр Велка Икановића и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптужене А. А. због кривичног дјела тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама оптужене А. А. и оштећене Б. А. изјављене против рјешења Окружног суда у Добоју број: 013-0-Кжж-08-000-004 од 14.4.2008. године, након јавног дијела сједнице вијећа одржане дана 3.6.2008. године, на коју је приступила Републички тужилац Светлана Брковић, док није приступила уредно обавјештена оптужена, донио је истога дана

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбијају се, као неосноване, жалбе оптужене А. А. и оштећене Б. А. изјављене на рјешење Окружног суда у Добоју број: 013-0-Кжж-08-000-004 од 14.4.2008. године.

Образложење

Рјешењем Окружног суда у Добоју број: 013-0-Кжж-08-000-004 од 14.4.2008. године (побијано рјешење), а након што је рјешењем Окружног суда у Добоју број: 013-0-Кж-08-000-010 од 25.02.2008. године уважена жалба оптужене и пресуда Основног суда у Модричи број: 086-0-К-07-000 092 од 08.11.2007. године укинута, оптуженој А. А. је изречена судска опомена због кривичног дјела тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС). На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП) оптужена је обавезана на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 350,00 КМ, док је оштећена Б. А. на основу члана 108. став 2. ЗКП са имовинскоправим захтјевом упућена на парнични поступак.

Против овог рјешења жалбу су, благовремено, изјавиле оптужена, која пресуду побија због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се жалба уважи, другостепена пресуда преиначи и оптужена ослободи оптужбе и судских трошкова и оштећена због трошкова кривичног поступка и због „ослобађања оптужене од казне,“ са приједлогом да се оптужена примјерно казни, а оштећеној надокнаде трошкове кривичног поступка.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа је Републички тужилац предложила да се жалба оптужене, као неоснована, одбије.

Испитујући побијано рјешење у дијелу који се побија жалбама, у смислу одредбе члана 312., члана 328. став 1. ЗКП, као и примјеном посебних одредби ЗКП-а о изрицању судске опомене, одлучено као у изреци овог рјешења из следећих разлога:

Оптужена А. А., следећи одбрану изнесу током главног претреса пред првостепеним судом, у жалби на пресуду првостепеног суда, као и на претресу пред другостепеним судом, која се заснива на тврдњи да није нанијела повреду оштећеној, оптужена замјера побијаном рјешењу да је на основу погрешне оцјене доказа засновало закључак да је оптужена извршила кривично дјело. При томе оптужена износи тврдњу да Окружни (другостепени) суд у Добоју нема доказе да је она задала ударце оштећеног, апострофирајући посебно исказе свједока С. А. и А. А.1 које нису видјеле да је оптужена нанијела повреде оштећеној и тврдњу да је тужитељица склона лажним пријавама које поткријепљује љекарским увјерењима.

Изнијете жалбене тврдње о недостацима чињеничне основе побијане пресуде, по оцјени овог суда, немају упориште у садржају проведених доказа на претресу, нити се као основани могу прихватити приговори жалбе о мањкавости датих разлога у образложењу пресуде за одлучне чињенице. Ово из разлога што докази проведени на претресу представљају поуздану основу за закључак првостепене пресуде да је оптужена А. А. извршила кривичног дјела тјелесне повреде предузимањем радњи описаним у изреци побијаног рјешења. За такав закључак побијано рјешење је дало увјерљиве разлоге уз садржајну анализу проведених доказа, које разлоге као мјеродавно образложење прихвата и овај суд.

Тако је другостепени суд кроз критички приступ у анализи исказа свједока оштећене Б. А., која је иначе једини очевидац догађаја, С. А. и А. А.1, љекарског извјештаја ДЗ Ш. – Службе хитне помоћи од 24.10.2005. године о повредама код оштећене, као и на основу налаза и мишљења љекара вјештака судске медицине др. Љ. Ц., који је свој налаз и мишљење дао и пред другостепеним судом, правилно закључио да проведени докази не поткрепљују тврдње оптужене. То посебно када се имају у виду искази свједока-оштећене Б. А. која је досљедна у својим исказима да ју је баш оптужена ударила и повриједила. Вјеродостојност исказа овог свједока није доведена у питање жалбеним аргументима којим се настоји елиминисати њихов вриједносни значај као доказног средства, кроз дискредитовање свједока-оштећене, представљајући оштећену као лице склоно лажном пријављивању, вербалним и физичким нападима, парницењу по судовима и сл. Насупрот жалбеним тврдњама овај суд прихвата као увјерљиве разлоге побијаног рјешења дате у оцјени исказа оштећене као свједока, те исказа свједока С. А. и А. А.1 садржане на страни 4. и 5. Надаље, када се има у виду садржај осталих доказа изведених у овом поступку, а посебно љекарски извјештај ДЗ Ш. – Служба хитне помоћи од 24.10.2005. године и налаз и мишљење специјалисте судске медицине др. Љ. Ц., на који није било примједби

од стране странака, према коме повреда код оштећене више дјелује као резултат дјеловања друге особе ударцем него као самоповријеђивање. Према истом вјештаку крвни подљев у предјелу десне надлактице величине 5x4 центиметра, који је неспорно верификован од стране надлежног љекара, је повреда која је нанесена дјеловањем тупог механичког оруђа и могла је настати једним ударцем летвом у десну надлактицу, док је мања вјероватноћа да је оваква повреда могла настати на други начин. Тиме се жалба оптужене, заснована на тврдњи о недостацима чињеничне основе пресуде, односно погрешно утврђеном чињеничном стању, показује као неоснована.

Када је на темељу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања другостепени суд реалне радње оптужене, које је предузела приликом извршења дјела (задавање ударца летвом у предјелу десне надлактице оштећене што се манифестовало у виду крвног подљева величине 5x4 центиметра) оквалификовао као кривично дјело тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, тиме је по оцјени овог суда правилно примјењен кривични закон при правној оцјени дјела. У том погледу рјешење је дало широко садржајно образложење на страни 5. пасус 3. побијаног рјешења, које овај суд прихвата у цијелости, као правилно и увјерљиво.

Иако жалба оптужене не побија рјешење због одлуке суда о судској опомени, као једној од упозоравајућих санкција, овај суд је, у смислу члана 314. ЗКП-а, испитао ову одлуку, те оцијенио да је судска опомена, која је оптуженој изречена побијаним рјешењем, примјерена личности оптужене, њеном ранијем животу, понашању послије извршеног кривичног дјела, степену кривичне одговорности, тежини почињеног кривичног дјела и наступјеле последице и чињеници да оптужена до сада није осуђивана. Све ове околности цијенио је и другостепени суд и правилним вриједновањем дао им одговарајући значај. Изречена судска опомена и по оцјени овог суда представља адекватну мјеру којом ће се остварити сврха ове упозоравајуће санкције, јер одражава праведан баланс између захтјева за ресоцијализацијом оптуженог (дефинисаном у посебној превенцији као једном сегменту сврхе кажњавања), и захтјева у јавном интересу да казна, односно судска опомена као упозоравајућа санкција мора имати општеодвраћајући карактер (дефинисаном у општој превенцији као сегменту сврхе кажњавања).

Одлучујући о жалби оштећене овај суд налази да је она у дијелу који се односи на одлуку суда о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтјеву неоснована, а у дијелу у којем оштећена тражи да се оптужена примјерно казни недозвољена. Ово из разлога што оштећени може побијати пресуду (слиједом тога и рјешење којим је изречена судска опомена) само због одлуке суда о трошковима кривичног поступка и одлуке о имовинскоправном захтјеву, дакле, не и због одлуке суда о кривичним санкцијама. Другостепени суд је правилним приступом, а имајући у виду да се оштећена није прецизно оприједјелила које видове штете тражи и у којим износима, те да подаци кривичног поступка не пружају поуздан основ ни за потпуно ни за дјелимично пресуђење, поступио на законит начин када је оштећену Б. А. са постављеним имовинскоправним захтјевом упутио на парнични поступак. Обзиром да оштећени може побијати рјешење због горе наведених основа (не и због одлуке

о кривичним санкцијама) жалба оштећене због „ослобађања оптужене од казне,, са приједлогом да се оптужена примјерно казни, указује се као недозвољена.

Из изнијетих разлога жалбе оптужене и оштећене се показује као неоснована ради чега је овај суд жалбе одбио на основу члана 319. ЗКП-а.

Записничар

Софија Рибич

Предсједник вијећа

Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић